

V podpalubí člunu dřevěného
brázdím nekonečný oceán
ušetři mě, Die, života věčného
beztak jsem duševně uondán!

Šroubem když vlnám jsem krajkoví rval
nešetře nižádnou modravou hýžd'
tam kde pak kormorán paběrkoval
stříkala mohutná bělavá tříšť.

Omamným tajfunem rejdařů vzor
do lúzných tesů směřoval příd'
kerosen v srdci, na duši vzdor
co západ slunce, to plná síť.

Palubu zdobila figura lepá
plachty dvě k prasknutí pnuly se vpřed
na plody moře a na dary sklepa
vzpomíná diktát můj: podagra, vřed.

Kompasu střelka už pozřela bhang
v poblité mapě spí navigátor
pavouků řadí už v kajutě gang
rozbitý dávno je generátor.

Suché jsou mělčiny, pohaslý zrak
nad fjordem krouží už hejno supů
zlomené kormidlo, rezavý vrak
žralok se směje otvorem v trupu.